

Деница Минчева

СНИМКИ

„For whatever we lose (like a you or a me)
it's always ourselves we find in the sea“

„Maggie and Milly and Molly and May“
E. E. Cummings

– О, по дяволите! Какво още ще ми се стовари на главата днес?!

Разрошена и покрита с прах, Даниела стоеше сред току що разпилените стари семейни снимки и проклинаше гневно.

Още от сутринта всичко вървеше наопаки. Беше се събудила с натрапчивото и неприятно чувство, че пропуска нещо важно. Докато пиеше сутрешното си кафе усърдно прехвърляше през ума си дати на рождени дни и годишнини, но нищо конкретно не ѝ хрумна. Напоследък беше разсеяна, каквото и да правеше и често забравяше някои по-маловажни неща. Отдаваше го на умствена преумора и затова реши да си вземе летния отпуск по-рано тази година. Така печелеше двойно, защото, когато се върнеше на работа повечето ѝ колеги, а и клиенти, щяха да изчезнат за собствените си ваканции и в офиса щеше да е много по-спокойно от обикновено.

Всъщност това беше първият ден от отпуската ѝ, но Даниела вече си мислеше, че ако всички останали са като него, значи се очертава една доста изнервяща почивка.

Неприятната сутрешна главоблъсканица беше последвана от куп дребни и все тъй неприятни случки. Първо се оказа, че купеният съвсем наскоро хладилник се е повредил и то сред развихрящите се жеги на необичайно горещия юни. Хладилникът все още беше в гаранция но тъй като беше събота, сервизът на работеше и трябваше да чака до понеделник, за да дойде техник. Наложил се бързо да организира спасяването на купчините замразена храна от фризера, но повечето ѝ съседи отсъстваха – или бяха последвали собствения ѝ пример и вече бяха се пръснали по почивки, или чисто и просто си бяха на работа. Единственият, който можеше да помогне, се оказа бърбривата леля Венка, която живееше сама и изглежда никога не ходеше на почивка, нито пък пътуваше извън града. Явно се тревожеше, че междувременно в жилищната сграда може да се случат цял куп изумителни неща, за които тя, да не дава Господ, ще остане напълно неосведомена. Тя веднага се съгласи да прибере пакетите, но на Даниела се наложи да прекара почти половин час слушайки безкрайния поток от думи, които сякаш щяха да я удавят.

Когато се прибра установи, че ледът от хладилника беше почнал да се топи и беше протекъл по пода, защото беше оставила вратата отворена, а докато се влачеше по пода да попие водата си счупи нокът.

След като в някаква степен овладя тази изнервяща поредица, Даниела реши да прави нещо приятно и успокояващо. Спомни си, че от доста време се канеше да подреди в албум старите си снимки, които до момента отлежаваха в една кутия от обувки в най-горния шкаф на

секцията. Сметна, че това е занимание, което не крие никакви опасности, но ето че още щом посегна към кутията, тя се изплъзна от пръстите ѝ, удари я по главата и разпиля съдържанието си по пода. Ударът, разбира се, не беше силен, но достатъчен да я вбеси. Този път ѝ отне малко по-дълго да се успокои, а след като свърши с проклетия примирена се зае да събира снимките. Повечето бяха цветни, правени по ученически и студентски купони, семейни празници или важни събития като дипломирането ѝ например. Имаше обаче и няколко черно-бели фотографии останали от детството ѝ, когато баща ѝ сам проявяваше снимките си, направени с фотоапарат „Смяна“.

Докато бързо прехвърляше снимките, запечатали щастливи, тържествени или печални лица (имаше дори няколко правени на погребения – явно в определен момент фотографската страст на баща ѝ беше станала почти патологична), погледът ѝ попадна върху една стара, избеляла, черно-бяла фотография и веднага си спомни. Чувството за нередност моментално се изпари и тя разбра какво пропуска. Да този ден действително беше специален. Беше годишнина, но такава, която семейството ѝ упорито се опитваше да не споменава.

Самата снимка не представляваше нищо особено. На заден план се виждаха плаж и море до хоризонта. На техния фон се бяха подредили три деца – едно момче в средата и две малки момичета от двете му страни. Децата стояха на разстояние едно от друго, не се бяха прегърнали, дори не се държах за ръце, сякаш бяха напълно непознати, съвсем случайно попаднали на обща снимка. Дори не се усмихваха. Изглежда усърдният фотограф беше следвал стриктно фотографските изисквания и беше застанал с гръб към слънцето, което съответно трябва да е светело точно в очите на децата. Ето защо лицата им бяха изкривени в смехотворни гримаси, с присвити очи, набръчкани носове и полуотворени уста. Даниела чудесно помнеше тази снимка, понеже малкото момиче в светлосин цял бански, вляво от малкото момче, беше самата тя.

Тази снимка беше направена, за да остане като скъп семеен спомен от първата почивка на децата на море. По-късно обаче е била забравена или нарочно потулена, понеже се оказа, че споменът далеч не е скъп, а по-скоро неприятен и болезнен.

Даниела се отпусна на дивана и се отдаде на спомените си. „Денят на произшествието“ – майка ѝ първа беше използвала този израз, а после почти веднага го бяха възприели останалите в семейството, както и родителите на другите две деца. Той се превърна в удобно изразно средство за малка група хора обединени от минало страдание и нежеланието

да говорят за него. Така фактите бяха стриктно заобикаляни, което спестяваше необходимостта да се търсят виновни.

* * *

Обикаляха вече няколко часа. Или поне така им се струваше. От известно време бяха изгубили всяка представа за посока и разстояние. От всички страни бяха обградени от гора. Накъдето и да се обърнеха, пред погледа им се изпречваха едни и същи високи и гъсто подредени дървета. Сякаш, когато се завъртаха, картината се изместваше с погледа им.

Всъщност не бяха истински изплашени, защото все още беше ден и защото бяха трима, но вече почваха да се притесняват, че може да закъснеят за вечерята. Това само по себе си не би било особена катастрофа, но ако станеше така, родителите им щяха да разберат за малката им непозволена разходка. Ето това вече щеше да е много лошо и в момента ги притесняваше повече от възможността да са се изгубили в гората. Продължаваха да вървят без да разговарят. С някаква съвършена детска мъдрост те разбираха, че в този момент не биха имали полза от каквито и да било думи. Ако заговореха сега, най-вероятно щяха да почнат да се обвиняват взаимно за очевидно глупавата си идея. Това би ги изнервило и настроило един срещу друг, а по някакъв начин им беше ясно, че само ако останат заедно ще успеят да се измъкнат от гората.

* * *

Момчето на снимката до Даниела беше Добрил. Родителите на Добрил имаха големи планове за него. И макар амбициите им да не бяха насочени в някаква конкретна посока, като цяло те се изразяваха в намерението да направят от сина си „учен човек“. За тяхно огромно разочарование обаче синът им дълбоко нехаеше за родителската загриженост и се интересуваеше почти само от едно нещо – рисуване.

Тревогите на родителите му, че заради това увлечение, „ще си провали учението“ се оказаха напълно основателни. Нищо друго не успя да спечели неговото внимание и ентузиазъм в същата степен. След като години наред се измъкваше от училище и от вкъщи, за да рисува, след като използва парите заделени за уроци по математика, за да се запише на курс по рисуване и след като смени чисто новия си велосипед за някакъв фотоапарат, родителите му най-после се предадоха и проумяха, че

това не е временно увлечение. За сина им изобразяването беше всичко. Сякаш реалният свят не можеше да достигне до него, ако образите не преминеха през платното или поне през някоя фотография. Но пък веднъж озовали се там, нищо не можеше да оспори тяхното съществуване.

Дори и сега, като се канеше да мине да го вземе, за да излязат заедно, Даниела си знаеше какво ще завари – хаос – пълен, съвършен, с години изграждан безпорядък в апартаента му, сред който той се чувстваше напълно в свои води и категорично отказваше да чисти или подрежда. Хората, които не го познаваха достатъчно добре смятаха, че като един истински творец чрез хаоса Добрил отрича изкуствено наложения ред и утвърждава свободата на ума и въображението. На Даниела обаче ѝ беше ясно, че на „твореца“ не му пука за тези неща. Истината беше, че той не търсеше хаоса умишлено, просто заобикалящото го реално ежедневие дълбоко и искрено не го вълнуваше. Ако някой бъдеше така добър да почисти и подреди, той нямаше да има нищо против, подобна разтребена обстановка щеше да му е също толкова удобна и безразлична, колкото всяка друга.

Когато слезе от асансьора на неговия етаж, Даниела веднага разбра, че тъкмо в момента Добрил се е развихрил. От апартаента му звучеше нещо тежко и драматично. Не беше много силна в разпознаването на класиката, но ѝ се стори, че може да е Вагнер. Даниела дори не си направи труда да позвъни. Първо, той нямаше да я чуе и второ, Добрил често забравяше да заключи, дори на излизане и никога не се главоболеше да заключва, когато е въщи. Отново, не виждаше никакъв смисъл в това.

Затова тя тихо влезе и се огледа любопитно. Музиката говореше за някаква тежко драматична картина, щеше ѝ се да хвърли едно око.

Гледката наистина беше потресаваща.

Всред общата бъркотия от всевъзможни предмети с изяснено и не толкова ясно предназначение, беше разчистен един кръг. В центъра му Добрил беше довлачил леглото си, макар че Даниела нямаше да се учуди ако леглото беше попаднало там по-рано по съвсем отделен, нямаш нищо общо с рисуването повод. Ако например е търсил нещо под него, той спокойно може да го издърпал в център на стаята, а после не е открил никаква причина да го връща обратно. Така или иначе, разхвърляно и с разбъркани чаршафи, леглото, беше именно там. Освен него, в разчистения кръг беше стативът, на който се мъдреше платно с размери, както се стори на Даниела, поне метър на метър и половина – Добрил обичаше да има простор да се вихри. И тъкмо в момента яростно

запълваше въпросното платно с образа на леглото... и неговото съдържание.

Насред намачканите и разбъркани чаршафи, легнала по гръб, с глава обърната към по-близкия край на леглото и леко провесена от ръба му, с разпиляна, достигаща почти до пода коса и частично разкъсана сатенена нощничка лежеше някаква девойка. Гърлото ѝ беше прерязано. Или по-точно не прерязано, а... раздрано? Сякаш някакво едно и силно животно с един замах беше разкъсало нежната кожа на шията ѝ и я беше превърнало в кървава маса. По нощницата, чаршафите и по-малко по пода се забелязваха ярки алени пръски. Едната ръка на момичето лежеше до тялото, а другата беше отпусната надолу покрай главата. По нея беше тръгнала да се стича тънка кървава струйка, която се стори на Даниела особено красива на фона на нежната бяла кожа. Явно дамата не се беше възползвала от ранните топли дни, за да натрупа тен или пък особено държеше на светлата си кожа.

След като се огледа внимателно и откри местенце неизцапано с бои или кръв, Даниела приседна тихо, за да не пречи на Добрил. Класическото произведение, което и да беше то, явно приближава края си, а това означаваше, че и работата на художника скоро ще приключи. Той винаги подбираще дълги произведения, защото беше всеизвестно, че спре ли веднъж музиката, това е краят на сесията. Беше негово правило – ако след края на подобна сесия, картината не е добила някакъв заряд, нещо, което изглежда само той можеше да открие, изобщо не се занимаваше да я завършва.

Почти веднага сред величествени и тежки акорди, класическото произведение приключи и с тежка въздишка Добрил се просна пода. Даниела не разбираше защо толкова му харесва да рисува, щом това яростно го изтощаваше физически и емоционално. Но после ѝ хрумна, че едва ли има има избор. При всички тези извиращи в главата му идеи вероятно щеше да се пръсне, ако не им позволяваше да се измъкнат навън и да добият материален израз.

Очите на момичето, които до този момент бяха широко отворени и фиксирани в една точка – Даниела никога не проумя как го постигат моделите, тя беше позирала за Добри само веднъж и това я остави схваната и с възпалени очи, не трябваше нито да мърда, нито да мига даже – се раздвижиха. Тя внимателно се надигна и се обърна към Добрил.

– Да се обличам ли?

– Да, да това беше.

Добри тежко се надигна от пода и подаде някакъв халат на

момичето. Разкъсаната нощница, която носеше не покриваше почти нищо.

– Банята?

– Ей там – Добри посочи и тя отиде да се почисти, а той тръгна да рови из хаоса за да си намери портфейла.

Предпочиташе да плаща на момичетата след всяка сесия, защото никога не знаеше дали отново ще иска да ползва същото момиче или дори дали ще завърши картината.

Даниела се зачуди какъв е бил източникът на кървавата маса по гърлото на момичето и потърси наоколо с поглед. Беше ѝ се сторила твърде правдоподобна, за да е било боя и се оказа права. В някаква голяма купа се мъдреха останките от нещо, което сигурно е било свински или телешки дроб. До купата имаше и омазан с кръв нож. Явно Добри беше накълцал и намачкал пресния дроб, е после беше размазал кървавата каша по фината бяла кожа на модела, за да постигне ефекта на разкъсано гърло. Даниела се замисли, колко ли трябва да ѝ платят, за да се съгласи на подобно нещо. Беше убедена, че определена сума може да я накара да го изтърпи, но никакви пари не можеха да направят идеята привлекателна.

Изглежда момичето също не беше изпитало особено удоволствие от цялата процедура, но по лицето ѝ не можеше да се различи никаква емоция, когато излезе от банята. Явно професионалистка беше. Взе си парите от Добри и попита:

– Ще трябва ли да идвам пак?

– Не знам. Ако ми трябваш ще се обадя в Агенцията.

– Таня Тодорова.

– Моля? – Добри я погледна неразбиращо, сякаш идеята, че момичето може да има име му хрумваше за първи път.

– Казвам се Таня. Ако пак ти трябва е добре да го знаеш. В агенцията работим доста хора. Когато се обадиш и кажеш „трябва ми същият човек, дето ми пратихте преди 2–3 месеца горе-долу“ почва едно лудо търсене и въртене на телефони, кого точно са ти пращали в последните 2–3 месеца.

– А. Ами добре. Таня.

Даниела беше убедена, че ще ѝ е забравил името преди още тя да се качи в асансьора.

Едва след като момичето излезе, Добри даде признак, че изобщо е забелязал присъствието на Даниела.

– Хей.

Не, думите изобщо не бяха неговата стихия.

Даниела огледа картината. Като цяло беше доста бледа но подчертано въздействаща. Единственият ярък цвят по нея беше този на кръвта, който веднага оплиташе погледа и явно ефектът беше търсен. Даниела си помисли, че кървавото петно прилича на екзотично цвете.

– Добре изглежда. Как ще я наречеш?

– Ами не знам, „убийство“... сигурно.

Даниела си спомни, че естествената неприязън на Добри към думите включваше и проблема с имената на картините му. Той така и не можеше да проумее защо им трябва имена на картините, те нали изобразяваха своя смисъл. Ако зависеше от него, щяха да си вървят просто с пореден номер. Затова често се случваше да приеме нечие чуждо предложение как да се казва картината. Най-често тези предложения идваха от Даниела. Тя се чувстваше особено облагодетелствана, защото виждаше почти всичко, което е нарисувал преди всички останали. Беше видяла и голяма част от нещата, които беше изхвърлил, защото не му се бяха сторили достатъчно добри или какъвто там му беше критерият да приеме една картина годна за излагане.

– Струва ми се, че би й подходило име като „Звяр“.

– Хм, ами да, става. Добре.

Добри отиде да си вземе душ, а Даниела още известно време съзерцава картината, която макар не окончателно завършена вече си имаше име. След това си припомни защо е дошла и подвикна към банята:

– Най-добре побързай. Часовете за свиждане почват от два. Не искам да се блъскаме в навалищата.

– Ами – Добри се появи като навличаше някаква риза – то при нея никога няма хора. Пък и сега е топло, всички които могат излизат навън.

– Да, излизат.

Даниела се замисли, за пациентката, която щяха да посетят, както бяха правили винаги на тази дата през последните 18 години и, която никога не излизаше навън.

Мая.

* * *

По едно време им се стори, че наблизо дърветата се разреждат и гората просветлява. Забързаха натам с надеждата, че все пак ще успеят да се приберат преди някой да е разкрил отсъствието им. По-

светлата част изглеждаше близо, но им отне доста време да я достигнат. Накрая вече тичаха.

Изведнъж, съвсем внезапно, без предупреждение и преход, сякаш отсечена с огромна брадва, гората свърши. Те се озоваха сред открито пространство и светлината ги обгърна.

* * *

Мая беше третото дете на онази стара снимка. Заради една глупава идея която три отегчени деца бяха споделили в онова далечно лято, тя беше прекарала последните 18 години в кома. И вероятно никога нямаше да се събуди. Добрил и Даниела си бяха създали нещо като традиция да я посещават всяка година по това време. Първият път ги заведоха родителите им – да посетят болно другарче в болницата и да му пожелаят скорошно оздравяване. Бяха купили цветя и бонбони и бяха нарисували картички с пожелания. Но всичко беше много странно, защото тя просто си лежеше там. Постоях в стаята ѝ, сконфузено размених няколко погледа, а после на тръгване се наведоха към главата ѝ, сякаш така можеше да ги чуе и набързо изстреляха пожеланията си бързо да оздравява. Нямаха търпение да се махнат от там. Гледката не беше страшна – Мая изглеждаше просто заспала – но чувството за вина ги смазваше. Колкото и хората да им повтаряха, че такива неща се случват и, че никой не може да ги държи отговорни за една обикновена детинска лудория, те си знаеха. Всички заедно носеха отговорността. И колкото и да е странно, същата тази вина ги връщаше в стаята на спящата Мая всяка година.

– Някой дали изобщо се е събуждал след 18-годишна кома?

Добрил ѝ хвърли поглед който можеше да означава всичко от „ти си луда, няма начин просто“ до „ти си луда, остави ме да рисувам“. Това беше част от традицията. В началото Добри почна да рисува Мая, защото имаше нужда да се упражнява, а тя си лежеше там напълно неподвижна и беше свършеният модел. А и това донякъде прикриваше абсурдно неловка ситуация да ходиш на свиждане на коматозен пациент. С времето обаче нещата се промениха. Всяка година Добрил рисуваше спящото момиче малко по-различно. Първо я нарисова седнала в леглото. С отворени очи. Усмехната.

На следващата година скицата изобразяваше и тримата – седяха около маса, пиеха кафе, момичетата изглеждат нещо си говореха. Всички бяха усмихнати.

С всяка следваща година, рисунките бяха все по-богати и отвещаха Мая все по-далеч от задушната болнична стая. Сякаш, когато

нейният живот внезапно беше застинал на пауза, в пространството и времето беше останала празнина, която с всяка следваща година все повече настояваше да бъде запълнена, да бъде живяна и тези посещения от приятелите ѝ и картините на Добри служеха за отдушник на натрупващата се неизразходвана жизнена енергия.

Доколкото Даниела знаеше, Добрил не беше използвал тези рисунки никъде в работата си. А тя вероятно беше човекът запознат най-добре с работата му. По-интересното беше, че не ги беше и изхвърлил, както правеше с всичко, което не му харесаше. Просто ги събираше в една стара папка. Даниела беше успяла да надзърне няколко пъти в тази папка и знаеше, че всички рисунки, датирани и подписани бяха подредени в точен хронологичен ред и това вероятно беше единствената подредба, която той поддържаше в живота си.

Друга една традиция, която спазваха, беше дългата коса. Даниела не беше сигурна кога точно го решиха и дали изобщо бяха вземали такова решение умишлено. Явно родителите на Мая не бяха пожелали в грижите за дъщеря им да влиза подстригване, затова всяка година, когато я посещаваха, Мая имаше все по-дълга коса. И така в някакъв момент те също спряха да се подстригват. За нея изглеждаше по-нормално. Тя беше момиче. Всички харесваха дългата ѝ коса и тя не им се струваше необичайна. Когато обаче хората се разминаваха по улиците с младеж, чиято руса коса се вееше доста под кръста, не можеха да останат безразлични. Даниела усещаше, че това е някаква неизказана солидарност с момичето, за което единственото развитие, единствената промяна в живота, беше свързана с тази растяща коса. Никой от тях обаче не изказа гласно такова решение. Косите им просто растяха на воля.

– Искам да кажа, хората по филмите постоянно се събуждат след 10, 12, 15 години! И после някой им обяснява колко време е минало и какво им се е случило...

– Тя знае колко време е минало.

За един кратък миг Даниела почти не обърна внимание на думите му. После внезапно я блъснаха две прозрения. Добрил говори глупости. Добрил говори. Да чуеш цяло изречение от него докато рисува беше горе-долу толкова вероятно, колкото да си намериш свободно място за паркиране в най-натоварените часове на деня. И също толкова изумително. А и самото изречение. Какво пък сега значеше това.

– Е, да, всеки си има вътрешен часовник и лекарите казват, че той не спира, дори когато сме в безсъзнание, но тя все пак е в кома и то толкова дълго. Не знам дали наистина ако се събуди ще е наясно какво се е

случило.

– Ми... знае.

Явно внезапния разговорлив пристъп беше отминал и нямаше да изкопчи нищо повече от него. Но думите му я накараха да се замисли.

* * *

Момичето беше чорлаво и босоного. Косата падаше в лицето ѝ те не можеха да го видят. Бяха наясно обаче, че тя е в беда, защото бягаше насреща им с всички сили и, защото крещеше с пълно гърло. От свряната сред дърветата неугледна къща изскочи мъж. Беше гол до кръста. Имаше дълга черна коса и тя се развя след него, когато той се втурна след момичето. Тя бягаше с всички сили, но той я настигаеше и скоро се оказа току зад гърба ѝ. Протегна ръка, сграбчи рамото ѝ. Тя изпищя. Той я вдигна на ръце като не обръщаше внимание на протестите ѝ и я понесе обратно към къщата. В този момент от къщата излезе жена. Изглеждаше прашина, изморена и тъжна. Тръгна към мъжа и момичето. Когато ги достигна бързо и вещо протегна ръка към шията на момичето. След секунди тя спря да се върти в ръцете на мъжа и застина. До този момент никой от тях не беше забелязал тримата, които наблюдаваха тази сцена, но ето че сега жената вдигна поглед. И го обърна към децата.

В този момент една от тях не издържаше и хукна да бяга. Останалите двама се забавиха само секунда да я последват, но тя успя да набере преднина. Те тичаха през гората все така безмълвно, но от спокойствието им не беше останало нито следа. Този път мълчанието им се дължеше на страха, че ще ги чуят. Че ще ги последват и заловят. Тичаха сляпо, без да се спират, без да се забавят. Първият звук, който някой от тях изобищо издаде откак бяха навлезли в гората, беше писък. Даниела се разпищя, когато видя как приятелката ѝ, побягнала първа, се спъна и започна да се търкаля надолу по един каменист склон, чийто ръб беше изскочил внезапно пред тях.

* * *

Този път картината показваше тримата приятели на морския бряг. Това се стори странно на Даниела, не само защото същата сутрин беше гледала тяхната първа и единствена снимка заедно направена на плажа. Бяха на море, когато се случи злополуката и от тогава то се беше превърнало в нещо като тяхното абсолютно табу. Не споменаваха морето и

дори да се случеше да попаднат близо до него, не се наслаждавах на престоя си там. А ето че сега картината ги изобразяваше удобно разположени в близост до най-големия им враг.

Даниела се замисли за онзи злополучен ден, когато три отегчени деца решиха да се разходят докато родителите им мислеха че децата си почиват следобед. Спомни си гората и бягщото босоного момиче. В края на краищата се оказа, че момичето не е било в беда. Т.е. било е, но хората, които те видяха да я гонят в гората, всъщност са я спасявали. Докато къщата се претърсваше, а наоколо сновяха всякакви хора с и без униформи, с и без умислени лица, с и без цигари в ръка, децата дочуваха само откъслечни думи – „...травма на главата...“ „...горкото дете...“ „...кома...“ „...какво са правили в гората...“ „...мръсни наркомани...“ „...уж, лекарка, пък то... тцтцтцтц“

Повечето от тези измърморени мимоходом фрази не говореха нищо не децата. Те само разбираха, че приятелката им сериозно се е наранила при падането, затова сега не могат да я събудят и не се знае кога ще успеят. Едва години по-късно Даниела научи всички подробности. Или поне всички, които ги вълнуваха. Къщата в гората беше нещо като болница. Но много специализирана, предлагаша точно определена услуга. Точният термин, както Даниела научи, беше „скоростна детоксикация“. Жената в къщата беше лекарка, която си беше намерила много доходно занимание. В онези години отношението към зависимите от наркотици беше изключително просто и еднозначно – те бяха престъпници, а семействата на такива хора биваха напълно компрометирани и опозорени. Всъщност този тип срамни тайни се конкурираха по критичност с нежеланите бременности. За втория случай обаче се намираха доста повече лекари способни и готови да оказат нужната „помощ“ срещу съответната сума. Жената от гората явно беше единствената, която се беше наела да предлага услугите си на семейства, чиито деца – пу-пу, да не чува дяволът! – са се „забъркали с наркотици“. Лекарката ги прибираще за няколко дни, изчистваше ги бързо и безболезнено и после ги връщаше на семейства им да се оправят с тях, както могат. Точно затова своеобразната ѝ клиника беше усамотена навътре в гората, точно затова при нея работеха няколко доста яки „санитари“. И момичето, което бяха видели да бяга, беше една от последните ѝ пациентки. Нито Даниела, нито Добрил се поинтересуваха повече какво се е случило с тази жена и нейния малък бизнес. Добрил нямаше да знае и тези подробности, ако Даниела не му беше разказала. Всичко което засягаше тях от тези събития, беше състоянието на Мая. А то не се беше изменило въобще в

последните 18 години. Тя беше в кома, те я посещаваха веднъж годишно на датата на произшествието и Добрил я рисуваше.

* * *

Отново беше в гората. Беше тъмно и тихо. Някъде надалече се чуваше непрестанния шум на вечно будното море. Морето, което никога не се усмиряваше, никога не стихваше, никога не заспиваше. Сякаш крадеше вечната си бодрост от всички онези момичета и момчета мъже и жени по света, които по една или друга причина никога не се събуждаха. Морето крадец на сънища. Морето вампир. Морето я търсеше.

Тя се запъти през гората към шума на вълните. Вървеше между дърветата леко и безпроблемно, нито едно клонче не я закачи, никъде не се чу прощумоляване или изскърцване. Гората също спеше. Постепенно дърветата се разрешиха и една самотна пътека я поведе надолу към морския бряг. Там вече я чакаха. Усмехнато мургаво момиче и дяволито изглеждащо русо момче седяха на пясъка, а дългите им предълги коси се разстилаха около тях. Беше нощ, но лунната и звездна светлина, удвоена чрез отражението си в морето им беше достатъчна. Новодошлата забеляза, че нейните собствени коси също са разпуснати – усещаше ги като наметка около себе си. Тя седна при другите двама. Известно време не говореха. Радваха се един на друг, на топлата нощ и на звездите.

После някой от тях проговори. Другите се засмяха и така подеха дълъг разговор. Говореха всички едновременно, но това не им пречеше. Разбираха се идеално и можеха да общуват дори без думи. Говореха само, защото така бяха свикнали. Всеки от тях разказваше всичко най-интересно, което му се беше случило. Всъщност разказваха целия си живот. Говориха и слушаха докато небето почна да просветлява. Тогава мургавото момиче се изправи и ясно изрече:

– Не ми се пътува повече. Искам у дома.

* * *

Даниела се събуди рано – слънцето едва се показваше. Събуди се отпочинала и спокойна. Нищо не я тревожеше, умът ѝ беше напълно бистър. Тя се приготви без да бърза, изпи кафето си на балкона сред надигания се топъл ден и се зае с предстоящата задача. Знаеше точно какво трябва да направи.

На етажа на Добри беше тихо. Вратата, разбира се, не беше

заклучена. Картината, започната предишния ден стоеше на същото място. Кървавите чаршафи бяха махнати, но леглото беше на същото място. Добри спеше в него. Даниела внимателно го събуди.

– Стани, имаме работа.

Той не й възрази и не попита нищо. Споделеният нощен разговор на красивия морски бряг беше отговорил на всичките им въпроси. 18 години не са много за един цял човешки живот, но едно осемнадесет-годишно пътуване е почти необятно. Всеки прекарал толкова време на път ще иска да се върне у дома.

Двамата заедно извадиха картините рисувани в болницата. Разстлаха ги по пода и ги разгледаха. Мургавото момиче, което населяваше всичките рисунки явно беше обиколило всевъзможни кътчета на знайната и незнайна вселена. За спомен от пътуването й беше се родил този толкова необичаен албум. Тя беше пътувала с добри приятели на интересни места, беше се наситила на приключения и беше готова да се прибере у дома.

* * *

В стаята беше необичайно топло. Към нарастващата топлина на летния ден се беше присъединила топлината от догарящия огън. Всички картини бяха унищожени. Всички материални спомени от едно безплатно пътуване бяха заличени. Двамата не разговаряха. Бяха се хванали за ръце като малки деца, които се страхуват да не се изгубят. Седяха и чакаха. След малко телефонът на Даниела иззвъня. Беше майката на Мая.

– Дани, обадиха ни се от болницата.

Тя спря, пое си дъх, въздъхна тежко.

– Дани, тя е починала. Тази сутрин сърцето й е спряло. Ние... ние бяхме решили ако това се случи да не я реанимират. Тя... мъртва е.

Даниела не отговори веднага. Погледна Добрил, а после и изстиващата пепел и едва след това каза:

– Да. Знаем.

КРАЙ

© 2008 Деница Минчева

Източник: <http://denitsamincheva.blogspot.com/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11812>]